

Инж Григорије Тиханов

Послије дуге и тешке болести 11. новембра 1967. године престало је да куца једно племенито и широко људско срце — умро је инжињер Григорије Тиханов, један од оснивача службе уређивања бујица у Црној Гори и њен дугогодишњи руководилац. Сахрањен је 13. XI у Доњој Ластви код Тивта у присуству многобројних колега, другова и пријатеља из Титограда, Цетиња, Боке, Будве, Бара, Улциња и других мјеста.

Григорије Тиханов је рођен 1897. год. у Русији — Јарославска губернија, одакле је после Првог свјетског рата дошао као младић у Југославију, гдје је 1926. год. завршио Пољопривредно-шумарски факултет у Београду. Као инжињер шумарства службовао је најприје у Београду у Генералној дирекцији вода и Генералној дирекцији шума, одакле је 1930. дошао у Црну Гору и у њој остао до краја свога живота. Пензионисан је 1958. год.

Григорије Тиханов је био један од наших изузетно способних и заслужних стручних радника своје струке, који је највећи дио своје дугогодишње дјелатности посветио једној ужој области у којој и данас има мало радника, поготово таквих какав је он био. Са већ доста богатим стручним искуством у области водoprивреде он је из Београда дошао у Банску управу на Це-

тињу — у Одсек за шумарство, гдје се после неколико година сав предао развоју и унапређењу службе за уређивање бујица, наставивши у Црној Гори широко поље за развијање своје активности. Веома стручан, вриједан и савјестан, он до пропасти бивше Југославије руководи радовима на уређивање бујица у бившој Зетској бановини, особито у Боки, Црногорском приморју и базену Скадарског језера. После ослобођења Земље, након другог свјетског рата ради најприје у Министарству пољопривреде и шумарства Црне Горе, да би затим већ 1946. год. на истом пољу наставио свој рад као шеф Шумско-техничке секције за уређивање бујица у Котору. Оснивањем Шумског газдинства у Котору као републичке установе за херцеговски, которски, барски и цетињски срез, као директор газдинства руководи свим шумарским и бујичарским радовима на подручју поменутог газдинства. Од 1953. год., када је основана Секција за уређивање бујица у Котору као републичка установа за територију читаве Црне Горе, као директор Секције организује и руководи радовима уређивања бујица и цијелој Црној Гори све до тешког обољења 1958. год.

Познат као ванредно добар стручњак са широким познавањем мелиорације шума, конзервирања земљишта и уређивања бујичних подручја, друг Тиханов је учествовао у раду разних стручних комисија за оцјењивање ваљаности пројеката веома крупних подухвата у области водопривреде у нашој земљи, а као искусан стручњак са великим познавањем читаве шумарске проблематике и опште привреде Црне Горе дуго је био члан Управног одбора Савеза шумарских друштава Југославије, Пољопривредно-шумарске коморе и Шумарског друштва Црне Горе и члан Савјета за привреду среског и градског Народног одбора у Котору.

Својим дугогодишњим и самопријеторним радом, поштено извршавајући своје радне и стручне обавезе свуда гдје је био позван и потребан, Г. Тиханов је стекао велике заслуге за шумарство Црне Горе, а посебно за развој њене бујичарске службе. Снагом истинског знања и стручности и својим личним примјером он је стекао признање и поштовање многих млађих генерација шумарских стручњака не само у Црној Гори него и далеко ван ње, које су налазиле у Г. Тиханову инспирације за предан однос према свом позиву и савјесном раду. Постојан као стручњак и као човјек он се наметао чистом природом свога бића, непосредношћу, општом наобразбом, па је мало његових познаника који са осјећањем љубави и изузетног поштовања не говоре о његовој личности и о његовом раду. Његове ријечи никад нијесу остављале мјеста недоумицама, иза њега су увијек ствари остале јасне, доказане, документоване. Стручна и друштвена дјелатност Григорија Тиханова трајала је пуне 32 године, од чега 28 година у Црној Гори, за коју се био доживотно везао, у којој је био нашао своју другу отаџбину и коју је инстински волио.

Посебну радост причињавало му је сазнање да је у нашој средини вољен и цијењен.

Послије ослобођења наше земље његове способности, радни елан и пожртвовање нашли су видно мјесто на општем пољу обнове и социјалистичке изградње Црне Горе, чему је дао значајан допринос. У свом раду имао је пуно разумијевање и подршке не само од својих колега већ и руководећих људи Црне Горе. За свој рад добијао је често посебна признања и награде, а носилац је и ордена рада. Тешко је наћи бољи примјер потпуне преданости човјека стручном раду него што је то дјелатност Григорија Тиханова. Заузимајући дуго година као сјајан практичар посебно и незамјенљиво мјесто у нашој шумарској струци, он је све што је могао да да нашој заједници као стручњак, одиста дао.

Иако иза Григорија Тиханова остаје његово лијепо стручно дјело, најљепше и најважније од свега био је он сам. Поштен, солидан, озбиљан, увијек људски инспирисан, он је људе незаборавно везао за себе и освајао свакога ко је с њим долазио у лични додир. Изузетно срдачан и љубазан, добар друг и пријатељ, он је увијек имао за свакога топлу ријеч, уман савјет, конкретну помоћ. Чак и кад је прекоријевао или критиковао чинио је то на себи својствен, хуман и благ начин. Ведрина његовог духа није га напуштала ни посљедњу деценију живота када се храбро и достојанствено борио са тешком неизљечивом болешћу. Свјестан чињенице да се од болести не може опоравити, већ давно пензионисан и прикован за болеснички кревет, он никада није пензионисао своју личност, већ је и посљедње дане свог живота живио с људима и за људе, волећи их и осјећајући потребу да буде с њима, доживљавајући њихову срећу као своју, интересујући се за све што се догађа, радујући се општем напретку у земљи.

Доброта коју је око себе ширио овај племенити човјек и изванредни стручњак остаће незаборавно у нама као нешто свијетло и људски блиско, а његова смрт као ненадокнадив губитак за нашу струку, јер смо њоме постали сиромашнији за читаво једно богатство.

Инж. Вељко Мартиновић